

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2086/2567

นางสาว น. กับพวกโจทก์ นาย ข.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 268, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 137, ป.อ. มาตรา 267, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีนี้โจทก์บรรยายฟ้องเกี่ยวกับกระทำความผิดของจำเลยว่า จำเลยมอบอำนาจให้ ม. ยื่นคำขอจดทะเบียนแก้ไขเพิ่มเติมกรรมการของบริษัท ด. โดยมีกรรมการเข้าใหม่ 1 คน คือ พ. และกรรมการออกจากตำแหน่ง 2 คน คือ โจทก์ทั้งสอง แสดงว่าการกระทำของจำเลยดังกล่าวเป็นเพียงแต่แจ้งข้อความอันเป็นเท็จต่อนายทะเบียน เพื่อให้จดข้อความอันเป็นเท็จนั้น ลงในทะเบียนสำนักงานทะเบียนหุ้นส่วนบริษัทจังหวัดสมุทรสงครามเท่านั้น มิใช่เป็นเรื่องการนำเอกสารทางทะเบียนอันจดข้อความเท็จดังกล่าวไปใช้แต่อย่างใด การกระทำของจำเลยตามที่โจทก์กล่าวมาในคำฟ้อง จึงไม่เป็นความผิดฐานใช้เอกสารอันเกิดจากการกระทำความผิดฐานแจ้งเจ้าพนักงานจดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารมหาชนหรือเอกสารราชการ ตาม ป.อ. มาตรา 268 วรรคหนึ่ง มาตรา 267

คำพิพากษา

โจทก์ทั้งสองฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90, 137, 267, 268 ศาลชั้นต้นได้สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีมีมูล ให้ประทับฟ้อง จำเลยให้การปฏิเสธ แต่ก่อนสืบพยานโจทก์ จำเลยถอนคำให้การเดิม และให้การใหม่เป็นรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 137, 267, 268 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 267 เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษฐานใช้เอกสารเท็จตามมาตรา 268 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 267 ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 6 เดือน และปรับ 20,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณามีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 3 เดือน และปรับ 10,000 บาท รอการลงโทษไว้ 1 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 หากจำเลยไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 โจทก์ทั้งสองอุทธรณ์ โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิจารณาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 137, 267 เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษฐานแจ้งให้เจ้าพนักงานจดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสาร ซึ่งเป็นกฎหมายบท ที่มีโทษหนักที่สุดกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 2 ปี ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 1 ปี ยกฟ้องข้อหาความผิดฐานใช้เอกสารอันเกิดจากการแจ้งให้เจ้าพนักงานจดข้อความอันเป็นเท็จ จำเลยฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ที่จำเลยฎีกาปัญหาข้อกฎหมายว่า การกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานใช้เอกสารอันเกิดจากการกระทำความผิดฐานแจ้งให้เจ้าพนักงานจดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารมหาชนหรือเอกสารราชการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 268 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา

267 ตามที่ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษานั้น เห็นว่า คดีนี้โจทก์บรรยายฟ้องเกี่ยวกับการกระทำความผิดของจำเลยว่า จำเลยมอบอำนาจให้นายเมธี ยื่นคำขอจดทะเบียนแก้ไขเพิ่มเติมกรรมการของบริษัท ด. ต่อนายทะเบียนสำนักงานทะเบียนหุ้นส่วนบริษัทจังหวัดสมุทรสงคราม ซึ่งเอกสารดังกล่าวระบุข้อความอันเป็นเท็จว่า ที่ประชุมผู้ถือหุ้นมีมติแก้ไขเพิ่มเติมกรรมการของบริษัท ด. โดยมีกรรมการเข้าใหม่ 1 คน คือ นายพิชิต และกรรมการออกจากตำแหน่ง 2 คน คือ โจทก์ทั้งสอง แสดงว่าการกระทำของจำเลยดังกล่าวเป็นเพียงแต่แจ้งข้อความอันเป็นเท็จต่อนายทะเบียนเพื่อให้จดข้อความอันเป็นเท็จนั้นลงในทะเบียนสำนักงานทะเบียนหุ้นส่วนบริษัทจังหวัดสมุทรสงครามเท่านั้น มิใช่เป็นเรื่องการนำเอกสารทางทะเบียนอันจดข้อความเท็จดังกล่าวไปใช้แต่อย่างใด การกระทำของจำเลยตามที่โจทก์กล่าวมาในคำฟ้องจึงไม่เป็นความผิดฐานใช้เอกสารอันเกิดจากการกระทำความผิดฐานแจ้งให้เจ้าพนักงานจดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารมหาชนหรือเอกสารราชการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 268 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 267 ซึ่งศาลอุทธรณ์ภาค 7 วินิจฉัยมาในปัญหาข้อนี้ถูกต้องแล้ว ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ส่วนที่จำเลยฎีกาว่า ศาลอุทธรณ์ภาค 7 ลงโทษจำเลยสูงเกินสมควรและไม่รอการลงโทษจำคุกแก่จำเลยนั้นไม่เหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งคดี ขอให้แก้ไขคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 โดยลงโทษจำเลยให้เบาลงและรอการลงโทษจำคุกแก่จำเลยตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นนั้น เห็นว่า เมื่อพิเคราะห์ถึงสภาพความผิดของจำเลยในคดีนี้เป็นเรื่องที่น่าจะก่อให้เกิดความเสียหายขึ้นกับผู้ถือหุ้นและบุคคลภายนอกได้ การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 ลงโทษจำคุกจำเลย 2 ปี ลดโทษให้กึ่งหนึ่งแล้ว คงจำคุก 1 ปี นับว่าเหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งคดีแล้ว แต่ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 ใช้ดุลพินิจไม่รอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยนั้น เมื่อคำนึงถึงมูลเหตุที่จำเลยกระทำความผิดขึ้น น่าจะสืบเนื่องมาจากจำเลยโอนเงิน 2,000,000 บาท เข้าบัญชีของบริษัท ด. ต่อมาบริษัท ด. ได้โอนเงินจำนวนดังกล่าวไปเข้าบัญชีของโจทก์ที่ 2 ทำให้จำเลยเข้าใจว่าโจทก์ทั้งสองตกลงขายหุ้นของตนให้แก่จำเลยแล้ว ประกอบกับเมื่อคำนึงถึงพฤติการณ์แวดล้อมกรณีว่า จำเลยเป็นคนสัญชาติจีนเข้ามาประกอบธุรกิจในประเทศไทยไม่มีความรู้ความเข้าใจภาษาไทยและกฎหมายไทยได้อย่างดีพอ และก่อนเกิดเหตุคดีนี้จำเลยเป็นกรรมการผู้มีอำนาจลงชื่อร่วมกับโจทก์ทั้งสองคนใดคนหนึ่งพร้อมประทับตราสำคัญของบริษัท จึงมีผลผูกพันบริษัท ด. ซึ่งอาจทำให้จำเลยเข้าใจผิดไปเองว่าเมื่อจำเลยโอนเงินค่าหุ้นให้แก่โจทก์ที่ 2 แล้ว จำเลยสามารถดำเนินขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงตัวกรรมการของบริษัทที่จะมาลงชื่อร่วมกับจำเลยได้ จึงลงชื่อยื่นคำขอเปลี่ยนตัวกรรมการผู้มีอำนาจ โดยให้โจทก์ทั้งสองพ้นจากเป็นกรรมการของบริษัท ด. ซึ่งข้อความในแบบคำขอเป็นภาษาไทย ทำให้น่าจะเชื่อว่าเป็นผู้ดำเนินการให้แก่จำเลย มิใช่จำเลยทำขึ้นด้วยตนเอง อีกทั้งเมื่อพิเคราะห์ถึงพฤติการณ์แห่งคดีว่า จำเลยยื่นคำขอเปลี่ยนตัวกรรมการผู้มีอำนาจบริษัท ด. เมื่อวันที่ 31 มีนาคม 2564 ต่อมาวันที่ 7 เมษายน 2564 โจทก์ทั้งสองได้ยื่นคำขอให้เพิกถอนการจดทะเบียนแก้ไขเพิ่มเติมกรรมการของบริษัท ด. ต่อนายทะเบียนหุ้นส่วนบริษัท จังหวัดสมุทรสาคร แสดงว่าหลังเกิดเหตุเพียง 7 วัน โจทก์ทั้งสองก็ทราบเรื่องนี้ เมื่อโจทก์ทั้งสองไม่มีพยานหลักฐานใดมาแสดงว่าโจทก์ทั้งสองหรือบุคคลภายนอกได้รับความเสียหายอย่างไร กรณีจึงน่าจะเชื่อว่าจำเลยยังไม่ได้นำหนังสือรับรองของบริษัทซึ่งจดข้อความอันเป็นเท็จดังกล่าว ไปกล่าวอ้างต่อบุคคลทั่วไปจนเกิดความเสียหายขึ้นในวงกว้าง นอกจากนี้เมื่อคำนึงถึงอายุ ประวัติ อาชีพ ที่อยู่อันเป็นหลักแหล่ง และสิ่งแวดล้อมของจำเลยว่าเป็นกรรมการของบริษัท ด. ประกอบกิจการซื้อขายและส่งออกมะพร้าว น้ำหอมไปยังประเทศจีน มีลูกจ้างประมาณ 30 คน กรณีจึงมีเหตุอันควรปรานี

จำเลยเพื่อให้โอกาสกลับตัวเป็นพลเมืองดี โดยเห็นควรรอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลย แต่เพื่อให้จำเลยหลบจำและป้องกันมิให้จำเลยกระทำความผิดในทำนองนี้อีก เห็นสมควรลงโทษปรับอีกสถานหนึ่ง ทั้งกำหนดเงื่อนไขการคุมความประพฤติจำเลยไว้เพื่อให้มีเจ้าพนักงานคุมประพฤติคอยแนะนำและช่วยตักเตือนจำเลย หรือสอดส่องดูแลจำเลย ซึ่งน่าจะเป็นผลดีแก่จำเลยและสังคมมากกว่าการลงโทษจำคุกเสียทีเดียว ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 ใช้ดุลพินิจไม่รอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลย ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ลงโทษปรับ 40,000 บาท อีกสถานหนึ่ง ลดโทษให้กึ่งหนึ่งแล้ว คงปรับ 20,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปีและให้คุมความประพฤติของจำเลยไว้ 1 ปี นับแต่วันที่ได้อ่านคำพิพากษาศาลฎีกา ให้จำเลยฟัง โดยให้จำเลยไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติทุก 3 เดือน ต่อครั้ง ตามเงื่อนไข และกำหนดระยะเวลาที่พนักงานคุมประพฤติเห็นสมควร กับให้จำเลยกระทำกิจกรรมบริการสังคม หรือสาธารณประโยชน์ตามที่พนักงานคุมประพฤติเห็นสมควรมีกำหนด 12 ชั่วโมง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 หากจำเลยไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7

องค์คณะ

ธีระพล ศรีอุดมขจร · เผด็จ ชมพานิชย์ · สิงห์ชัย ฤาษุดานันท์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/2086/2567>